

РЕШЕНИЕ

№ 34858

гр. София, 23.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 01.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **6187** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс,
Делото е образувано по жалба от А. М. К. (А. М. К.) , [дата на раждане] , гражданин на Република Л., чрез адв. Й. У. от САК, срещу Заповед с рег. № 513з-6121/22.05.2025г., издадена за началника на отдел „Миграция“ от главен инспектор С. С., началник сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“ СДВР, съгласно Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която е постановен отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване по Заявление № 101269/08.05.2025г.
С жалбата се оспорват изводите в оспорената заповед за деклариран адрес, на който ще живее при пребиваването си в страната, - в [населено място], [жк], вх. , ет. 2, ап. 30, но при извършена проверка от служители на отдел Миграция - СДВР същият не бил намерен на адреса, проведен разговор с домоуправителя и съсед от входа, , както и приетото ,че при подаването на заявлението на 08.05.2025г. до извършването на проверката на 18.05.2025г. на адреса, чуждият гражданин не се установил на адреса. Посочените данни се оспорват като несъответни на действителните факти Претендира се, че чл.13, т.4 ППЗЧРБ изисква при подаване на документи за получаване на разрешение за продължително пребиваване чужденецът да представи доказателства за осигурено жилище за времето на пребиваването му в страната. Нямамо изискване, след подаване на документите молителят да стои на адреса и да очаква проверки без да напуска жилището, не се предвиждало и задължение да информира съседите за това. Счита, че органът не бил извършил достатъчно за да установи дали оспорваният пребивава на адреса или не. Оспорва и грешка в о името на чуждия гражданин при проверката на адреса. Претендира, че с искането за предоставяне

на право на продължително пребиваване чуждият гражданин е предоставил всички изискващите се от закона документи, а една от целите била да се прилага така, че да се реализират правата и законните свободи на чуждите граждани, искащи пребиваване. Оспореният акт засягал основни права и свободи на оспорващия, гарантирани му с чл.11 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи - правото му на сдружаване, което не подлежало на никакви ограничения освен изрично посочените. Изтъква се, че оспорващият е подал документи за продължително пребиваване като представител на чуждестранно търговско дружество - търговско представителство, регистрирано в регистъра към Българската търговско-промишлена палата. В тази връзка бил издаден сертификат, който удостоверявал обстоятелствата по чл.24, ал.1, б. "б" ЗЧРБ. За изпълнение на целите и задачите на търговското представителство, оспорващият следвало да има право на продължително пребиваване в Република България- за извършване на предвидените проекти и създаване на стабилни връзки с потенциални партньори. Претендира, че тъй като се засягало правото на сдружаване на оспорващия по чл.11 ЕКПЧ, оспореният отказ следвало да се отмени.

Пред съда оспорващият е представляван от адв. У., който поддържа изцяло жалбата, не ангажира допълнителни доказателства. В ход по същество претендира и основателността на жалбата по изложените в същата съображения.

ОТВЕТНИКЪТ - началник на Отдел "Миграция" при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. С., в писмена защита по подробни съображения, които поддържа в ход по същество в съдебно заседание, оспори жалбата изцяло и иска от съда да отхвърли същата. Претендира се законосъобразност на оспорената заповед на всички основания.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, адв. У. оттегли исканията за доказателства, направени с жалбата – за разпит на свидетели и други.

По допустимостта на жалбата

Жалбата е от дата 05.06.2025г., подадена пред АССГ, а заповедта за отказ е връчена на дата 27.05.2025г., с оглед на което е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК. Жалбата е процесуално допустима и на основание чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ – като подадена срещу акт, който подлежи на обжалване пред съда по реда на АПК.

По фактите съдът приема следното:

Не е спорно по делото, че оспорващият К. А. (К. А.) е гражданин на Л., [дата на раждане], който притежава национален паспорт LR1874475 със срок на валидност до 08.09.2030г., както и , че българската държава е издала на К. А. разрешение за пребиваване с № RA0071553, валидно до 31.05.2025г.

На дата 08.05.2025г. в Столична дирекция на вътрешните работи, К. А. е подал заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, в което е посочил данните си по националния паспорт, адрес в Република България – [населено място], [жк], вх. Г, ет. 2, ап. 30, телефонен номер за контакт, личен номер, последното си влизане в страната – на дата 07.04.2025г. през ГКПП Аерогара С., а с виза тип е посочено – „търговски представител на фирма“. Със заявлението е направено искане да бъде предоставено право на продължително пребиваване в Република България в съответствие със ЗЧРБ на основание притежавана виза по чл.15, ал.1 ЗЧРБ и основанието по чл. 24, ал.1, т.6 ЗЧРБ – „аз съм представител на чуждестранно търговско дружество с регистрирано от Българската търговско-

промишлена палата търговско представителство в Република България. По т. 4 от заявлението „Допълнителна информация“ е вписано – „срок 1 (една) година“ и „представителство“.

В приложени документи: освен посочените по т.1-3 – копие на паспорт и ако е приложимо копие на виза по чл.15, ал.1 ЗЧРБ и такса, е вписано по т. 4, че прилага копие на разрешение за пребиваване, декларация за жилище, медицинска застраховка. Съдържа се и текст “По-късно ще приложи другите документи“ без да са конкретизирани.

От представените към заявлението документи се установява следното:

1. Действително се установява, че паспортът на ливанския гражданин е със срок на валидност през 2030г. – видно от представеното копие на л. 26 от делото.

2. Не е представена виза по чл.15, ал.1 ЗЧРБ, издадена от българската държава, тъй като представената такава е с изтекъл срок през 2023г. – представено е копие на виза тип С, издадена на дата 20.01.2023г. и със срок от 27.01.2023г. до 26.02.2023г. В този смисъл съдът намира, че не е изпълнено изискването за представяне на виза по чл.15, ал.1 ЗЧРБ, доколкото смисълът и съдържанието на изискването е свързано с правото на влизане напред във времето.

3. От разрешението за продължително пребиваване – л. 30 от делото е видно, че е със срок на валидност до 31.05.2025г., но също така е видно, че е издадено на 03.06.2024г. и в същото е посочен адрес на [населено място], [жк], вх. Г, ет.2, ап. 30, т.е. адресът по заявлението.

4. Във връзка с изискването за адрес е представена нотариално заверена декларация от дата 02.05.2025г. от О. С., с която декларира, че е съгласна А. М. К. с отбелязани лични данни и паспорт на оспорващия по делото, да живее в собственото жилище на декларатора, което е придобито с конкретен нотариален акт.

5. От представеното в превод на български език извлечение от банкова сметка в В. В. в което е посочено името на оспорващия – в две части от 14.11.2024г. до 28.02.2025г. в щатски долари е видно, от графата баланс и транзакции, че става въпрос за минимални суми – от 5,00 до 150,00 щатски долара, на 25.02.2025г. има постъпления от 1477,00 щатски долари с отбелязване „С“, т.е. по кредита на сметката и постъпления, от които са изтеглени 1430,00 на същата дата. Във втората част на извлечението от 03.03.2025г. до 28.04.2025г. е видно, че се касае за две постъпления от 250 щатски долара – на 03.03.2025г. и на 02.04.2025г. от банкова сметка и за депозирана сума в брой на 25.04.2025г. в размер на 7500,00 щатски долара, които наред с депозирана също сума в брой на банкомат от 600,00 щатски долара, са формирали наличност на 28.04.2025г. в размер на 8 101 щатски долара. От същата банкова сметка, от която са постъпленията в размер на 250 щатски долара, през предходните месеци на извлечението са постъпвали и сумите от 150,00 щатски долара: на 15.11.2024г. на 02.12.2024г. на 02.01.2025г. и на 03.02.2025г. За други суми, освен посочените от 150,00 и 250,00 щатски долара няма данни да постъпват регулярно., посочените суми също не могат да се идентифицират с доход от трудова заетост, предвид, че данните за транзакцията са само за номера на банковата сметка, липсва основание. Като регулярен и сигурен доход не могат да се определят и депозираните суми в брой, тъй като няма данни за източника им.

6. Оспорващият е представил застраховка от дата 07.05.2025 за 1 година с покритие за медицински разходи със застрахователна сума 60 000 лв.

7. Представен е сертификат № 1835/ 08.05.2025г. от българска търговско-промишлена палата, издаден на основание чл. 9, т.6 от Устава и в съответствие с данните от Търговския регистър, с което са удостоверени данни за търговско представителство с наименование „ЕНЗО“ ООД със седалище Б., Л., вписано в регистъра на БТП през 2016г. и с правен статут на представителството – неюридическо лице без право на стопанска дейност, което произтича от чл.24, ал.1 и ал.2 от Закона за чуждестранните инвестиции. Като адрес на търговското

представителство е посочен в [населено място], [улица], ет. 4, ап.10. Съгласно сертификатът, представител по право на чуждестранното лице в България е А. Х. Х.. Представители по пълномощия са две лица, на първо място е посочено лицето Д. Д. И. и качеството му на търговски представител. Като втори представител по пълномощие е посочен жалбоподателят А. М. К., идентично като търговски представител по пълномощие.

На декларирания адрес на който ще пребивава оспорващия А. М. К., и адресът на търговското представителство, органи на СДВР са извършили проверки, резултатите са обективирани в Докладна записка от извършена проверка - л. 20 от делото и Становище от извършен – л. 19 от делото, и двата акта изготвени от полицейски органи при СДВР.

Видно от докладната записка, на дата 18.05.2025г. полицаите Н. и Д. извършили проверка на адреса в [населено място], [жк], вх. Г, ет.2, ап. 30 , за установяване живее ли К. А. на адреса, на място не са установили никой. При разговор със съсед от ап. 31 – Н., същата заявила, че не познава чуждия гражданин и не го е виждала, познавала собственичката и е сигурна, че същата живее в жилището само с нейния син. При разговор с домоуправителя П., потвърдил казаното от Н.. По телефон полицаите осъществили разговор със С., собственик на ап. 30 на адреса и подписала декларацията за адреса, представена със заявлението. С. заявила, че имала договор с К. А., „че ще живее на адреса“ и го очаквала да дойде на 24.05.2025г. В момента в жилището живеели С., синът ѝ и Х. А., друг апликант, като след пристигането, в жилището ще живеят четирима, жилището било с площ от 120 кв.м. По късно през деня полицейските органи посетили адреса по седалището на търговското представителство, но не установили никой.

Със становището – от дата 22.05.2025г. гл. инсп. М., началник сектор, отправена до началника на отдел Миграция – СДВР, във връзка със заявлението на К. А., приложените към него документи и данните от проверката, е формиран извод, че чуждият гражданин не живее на адреса, което било показателно, че предоставените данни за получаване на право на пребиваване в Република България са неверни. Предвид данните и установеното, че чуждият гражданин не живее на адреса, съставлявало основание да бъде издаден отказ от предоставяне на право на пребиваване на основание чл. 26, ал.1 вр. чл. 10, ал.1, т. 23 ЗЧРБ - отказва се виза или влизане в страната на чужденец, когато е декларирал неверни данни.

С оспорената заповед на основание подаденото заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на основание чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ и представените към него документи, както и данните от проверката, че на адреса не е установен чуждият гражданин, а при разговор със съсед и домоуправителя, не са виждали К. А. да пребивава на адреса, от подаването на заявлението до проверката на 18.05.2025г., чуждият гражданин не е се е установил да живее на адреса. От данните е направен извод, че чуждият гражданин не живее на адреса, което било показателно, че предоставените данни за получаване на право на пребиваване са неверни. Въз основа на тези мотиви и на основание чл.26, ал. 1 ЗЧРБ вр. чл.190, ал.1, т.23 ЗЧРБ - отказва се виза или влизане в страната на чужденец, когато е декларирал неверни данни, с процесната Заповед № 513-6121/22.08.2025г. е постановен отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по заявлението от 08.05.2025г. на К. А..

По делото няма доказателства, да са дадени указания за представяне на допълнително документи към процесното заявление, които са задължителни, а именно:

1.Към заявлението не е представена виза по чл.15, ал.1 ЗЧРБ, доколкото към заявлението си за продължително пребиваване от дата 08.02.2025г. е представил такава с изтекла валидност през 2023г. Съгласно чл.24, ал.1 ЗЧРБ, виза по чл.15, ал.1 ЗЧРБ е кумулативно предвидено изискване.

2. Не са представени доказателства по чл.24, ал.2 ЗЧРБ, че чужденецът разполага с достатъчни средства за издръжка, без да прибегват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване. – така през 2025г. минималната работна заплата е в размер на 1077лв., като се предвижда увеличение за 2026г. Към заявлението е представено извлечение от сметка в чужда банка и то към 28.04.2025г., като не става ясно, дали сумата впоследствие не е изтеглена. Също не са представени доказателства за възможността да разполага със сумата по банковата сметка на територията на Република България, доколкото се касае за банка, която е извън ЕС. Сумата от 8 101 щатски долара, салдо на последната дата, по курса на БНБ – 1,724260 към 05.05.2025г., е равностойна на 13968 лв., което съответства на 1164 лв. месечно, но дали тази сума е достатъчна не може да ес прецени, доколкото няма данни за разходите за жилище. Следва да се посочи, че чл. 14, ал.1, т. 5вр. чл.19 от ППЗЧРБ изисква към заявление като процесното да бъдат представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България. Както се обсъди по фактите, има данни за регулярни постъпления по сметката на чуждия гражданин от порядъка на 150 и 250 щатски долара, които са крайно недостатъчни и две постъпления от внесени суми в брой, т.е. не са представени доказателства за достатъчни, стабилни, редовни и предвидими доходи, което е следвало да бъде указано като нередовност.

3. Не са дадени указания за представяне на доказателства за осигурено жилище, съгласно изискванията на т. 20 от пар.1 на ДР на ЗЧРБ- документи, както следва: нотариален акт или друг документ, доказващ собствеността или ползването на имота; документите, доказващи ползването на имота, следва да бъдат представени в оригинал или с нотариална заверка на подписите; както и декларация от собственика на имота за предоставен адрес на пребиваване; документите следва да бъдат за осигурено жилище за период от 1 година. Декларацията на С. не съответства на цитираната разпоредба. Без представяне на доказателства за осигурено жилище, в това число за разходите за ползването на жилището, не е възможно да се извърши преценката за разполагаеми средства. Недостоверно е да се приеме, че процесното жилище ще бъде ползвано безвъзмездно от оспорващия в конкретния случай.

4. В удостоверението на Б. са вписани три лица като представители на ЕНЗО ЕООД в страната, като оспорващият е вписан на трето място, което не осигурява изпълнение на ограничението в закона, че само до две лица имат право да получат пребиваване по чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ. Следва да представи доказателства за спазване на посоченото ограничение при подаване на заявлението за продължително пребиваване.

5. С оглед извършената проверка на адреса на офиса на търговското представителство, е следвало да бъдат дадени указания да бъде потвърден адресът му или да посочи промяната му. По чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ е въведено задължение да бъдат представени доказателства за наличие на офис и в 7-дневен срок от настъпила промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството да ги декларира писмено в Българската търговско-промишлена палата, а при наличие на данни, че търговското представителство не отговаря на законовите изисквания, компетентните държавни органи информират Българската търговско-промишлена палата с цел предприемане на действия за заличаването му.

За пълнота следва да се посочи, че що са касае до конкретния адрес, деклариран в заявлението, то същият е и адрес, вписан в разрешението му за продължително пребиваване, валидно до 30.05.2025г., т.е. чуждият гражданин е следвало да пребивава на този адрес по разрешеното му пребиваване до тази дата. Видно от изявленията на С., посочени в докладната от проверката, той се очаква за в бъдеще - от 24.05.2025г. да пребивава на адреса, т.е. не е пребивавал на посочения адрес и през предходния период на разрешеното му пребиваване. Също така, тъй като чужденците имат задължение за регистрация на адреса, следва да се преценяват и ограниченията за броя на лицата според размерите на жилището, предвидени в Закона за гражданската регистрация.

Съгласно чл.24, ал.3 ЗЧРБ, процесното заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване се разглежда в срок до 14 дни от подаването му при условия и по ред, определени с ППЗЧРБ, а при необходимост от предоставяне на допълнителни документи и информация този срок може да бъде удължен с още един месец. Чужденецът се уведомява писмено при удължаване на срока, като в писмото се посочва, че следва да предостави необходимите документи и информация в 14-дневен срок от получаване на писмото. **Когато допълнителните документи и информация не бъдат предоставени в посочения срок, производството по издаване на разрешение за продължително пребиваване се прекратява, като заявлението не подлежи на повторно разглеждане.**

От изложеното за процедурата следва, че законодателят не допуска да бъде разгледано по същество заявление при непълнота на документите към него.

На оспорващия е следвало да бъдат дадени указания за представяне на допълнителни документи в предвидения срок дадени указания за последиците от непредставянето им - прекратяване на производството без право на повторно разглеждане. Предвид изложеното за нередовностите на процесното заявление, процесният отказ е издаден по нередовно заявление и поради това е правно недопустим.

По компетентността на органа, издал оспорената заповед

Оспорената по делото Заповед с рег. № 513з-6121/22.05.2025г., е издадена „**за началник на отдел „Миграция“**“ от главен инспектор С. С., началник сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“ СДВР, съгласно Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи. Съгласно чл.23, ал.7 ЗЧРБ, директорът на СДВР или оправомощено от него лице, издават разрешения или отказ за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденци. Следователно, е предвидена възможността директорът на СДВР да оправомощи друго лице да упражнява компетентността му по чл.23, ал. 7 ЗЧРБ.

Съгласно Заповед № 513з-2396/24.03.2021г., издадена от директора на СДВР на основание чл. 23, ал.7 и чл.44 ЗЧРБ, **заемащият длъжността началник отдел Миграция – СДВР** по т. 1 е оправомощен да издава или отказва разрешения за краткосрочно или продължително пребиваване.

За заеманата длъжност от издателя на оспорената заповед е представена Заповед № 513з-5977/19.05.2025г.на директора на СДВР, съгласно която на основание чл. 43, ал.3, т.2 и ал. 4 от Закона за министерството на вътрешните работи и поради възникнала служебна необходимост, считано от 19.05.2025г. до отпадане на необходимостта, С. Т. С. – началник сектор „Незаконна миграция“ към Отдел „Миграция“ при СДВР, осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел Миграция при СДВР

Заповед № 513з-5977/19.05.2025г.на директора на СДВР е издадена за възлагане **на функционални задължения**, което е посочено изрично под номера и датата на заповедта. Според чл.43, ал.3 и ал. 4 ЗМВР възлагат правомощия на директорите на областните дирекции да управляват човешките ресурси, и при упражняване на правомощията си издават заповеди.

Следователно, със Заповед № 513з-5977/19.05.2025г.на директора на СДВР, полицейският орган С. Т. С. – началник сектор „Незаконна миграция“ към Отдел „Миграция“ при СДВР, не е преназначен на нова длъжност – началник на Отдел „Миграция“ СДВР, и не заема такава длъжност към датата на издаване на оспорената заповед. Възложени са му функционални задължения - осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел Миграция при СДВР, които изпълнява като заемащ длъжността началник сектор „Незаконна миграция“ към Отдел „Миграция“ при СДВР.

Предвид изложеното, тъй като към 22.05.2025г., издателят на оспорената заповед не заема длъжността началник Отдел „Миграция“ то същият не е оправомощен по чл.23, ал.7 ЗЧРБ да издава заповеди за отказ от предоставяне на право на постоянно пребиваване, нито по силата на заеманата от него длъжност като титуляр, нито по силата на превъзлагането на правомощия от титуляр на такива по същата разпоредба, какъвто орган е директорът на СДВР.

В Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на директора на СДВР изрично е посочено, че правомощията по чл. 23, ал.7 ЗЧРБ се възлагат на „заемащият длъжността“ началник Отдел Миграция СДВР, друга длъжност не е посочена в тази заповед.

Освен горното, в заповед № 513з-5977/19.05.2025г. са възложени само функции на общо и непосредствено ръководство на Отдел Миграция, не е възложено осъществяване на правомощията, делегирани на заемащия длъжността по чл.23, ал.7 ЗЧРБ.

Предвид на всичко изложено, и доколкото издателят на оспорената заповед няма самостоятелна компетентност по чл.23, ал.7 ЗЧРБ да издаде процесната заповед по силата на заеманата от него длъжност началник сектор Незаконна миграция към

Отдел „Миграция“ СДВР, не са му изрично делегирани правомощия от компетентен съгласно същата разпоредба орган, то процесната заповед е издадена от некомпетентен орган.

При така изложеното, съдът приема, че оспореният по делото отказ е постановен от некомпетентен орган и поради това следва да обяви нищожността му – незаконосъобразност на основание чл. 146, т.1 АПК. Преписката следва да бъде върната на компетентният орган съгласно чл.23, ал.7 ЗЧРБ – директорът на СДВР за процедиране по процесното заявление съгласно предвиденото в закона, указано по-горе.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 12-и състав:

РЕШИ:

ОБЯВЯВА по жалба от А. М. К. (А. М. К.) , [дата на раждане] , гражданин на Република Л., чрез адв. Й. У. от САК, **НИЩОЖНОСТТА** на Заповед с рег. № 513з-6121/22.05.2025г., издадена за началника на отдел „Миграция“ от главен инспектор С. С., началник сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“ СДВР, съгласно Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която е постановен отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване по Заявление № 101269/08.05.2025г.

ВРЪЩА делото като административна преписка на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, в качеството му на компетентен орган по чл.23, ал.7 от Закона за чужденците в Република България за процедиране по Заявление № 101269/08.05.2025г. от А. М. К. (А. М. К.), [дата на раждане] , гражданин на Република Л., съгласно предвиденото по чл. 24, ал.3 от същия закон и посоченото в мотивите на процесното решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: